

La vida que aprenc (Catalan Edition)

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila

Soprem d'hora, a les set del vespre, li hi havia poques que el pare després encara balava al taller a fer feines pendents. Jo de vegades li feia companyia i tafanejava, sempre després de fer els deures. Tenia molt clar que de gran seria fuster, com ell, com l'avi, com el besavi. Nostava orgullós, d'un pare artesà que cobria fer portes, finestres, taules, cadenes, moltes a mida. Aquell desembre l'home estava atabalat fent una taula de ping-pong, un encàrrec que li havia fet un client important. Era la primera que feia a la seva vida i havia de ser professional. Llavors no hi havia Beas ni Decathlon, i els clients conflaven en ell. El vaig ajudar, alguna nit, o almenys ell em feia sentir útil, com si ajudés. La vafer pintar, verdíssima, amb línies blanques. El va quedar fantàstica. Feia molt de grig. I la taula va desaparèixer del taller. No recordo què havia demanat jo aquell any per Beis. Encara arrossega el trauma d'un Scalactic que m'havien portat l'any anterior, la pista més senzilla. El dia o al matí ens van dir que paguéssim a les golfes. Les havien estat arreglant i es veu que els Beis havien aprofitat la novetat per deixar-hi els regals. Vam córrer escales amunt, amb el meu germà. I allà, a dins d'una nova habitació feta a mida, hi havia la taula de ping-pong professional. L'havien encarregat els Beis per a nosaltres, per al meu germà i per a mi. I ells hi van afegir la xarxa, les raquetes i les pilotes. Aquell dia ho vaig entendre tot. Vaig confirmar per sempre més que els Beis existíen, i sobretot vaig entendre el perquè de la seva màgia. Confien els encàrrecs

A R C À D I A

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila

o boníssima voluntat i un sacrifici enorme però amb un concert en la tria, els pots portar a una escola cara, i no, de mètodes rancs i fets conviure amb alguns talerats de famílies riques arrien el pati de col·legi en si. Els que érem de famílies pobres pot éem l'endemà de pagar els nostres regals, molt que modifiquessis el model de Scalactic, ells ho superaven. Vaig aprendre de ho - d'una colla de que sempre miraven d'huir, i se'n sortien amb un èxit. Ellos eren alhora víctimes dels familiars complaents i acadèmiques de mà dura queassin de suspendre: els hi tancats i sot mesos a una o violenta que quan ho veies uns amics semblava que sigui la generació. Tot allò m'ha dit útil per sobreviure en els de col·legi amb molts factors on m'han portat la petot la feina. El dia la mare em va comprar uns texans de marca no t'hi fies -Maix, es deien- i al-mpany s'enfotien que no eris, com els seus. Era una però aconseguíem aconseguir-los després de rondinar molt i dissabte em van portar a comprar-los de la marca que vaig arribar a classe cofot i et que la inversió pagaria la hauria guanyat el respecte, de pantalons em passaven a l'hora econòmica. Em van anar quantes galifardeus, em va a terra, me'n van arren-les etiquetes i el líder em va dir: «Ja no són Levi's». Ara quedarla bé dir que aquell dia vaig aprendre

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila

se hem tingut la sort de ser oportunitats a l'ascensor social, els que van néixer humils i ens hem beneficiat dels pates per establim volgut, els que hem guos de progrés, els que fet privilegi de millorar, de cultura, de conèixer els que estem objectiva-va posició més favorable an hem quan vam néixer, m'm una quantes deures, hauria de tenir tothom, tres més. El primer és el de l'agraïment i la satisfacció. Assumir que ens han anat bé, nos amb els que em ho ha. El segon és no renegar mai d'aquests orígens. Ment ribeta veure gent que els oblidat, que se feix, que tendeix a en veiem per sobre en lloc de la qual va deixar en rera. I el tercer deure i més important és el de fer tot el que es pagat per l'ascensor social on van absolutament encallat, s'engoga per baluar, sigui més aviat possible. Cada no bre pobresa no només ser per la realitat duríssimoga de rere de xifres lentes. Entristeix perquè pos-ja que plou sobre moltat s'afeix el lloc on neixes de manera injusta el teu fuc-omolgveu, i els que millor entendre som els que vam nups en què la meritocrí-lla que l'esforç personal compensa. I no com una an un fruit de l'atzar, sinó més o menys sistemàtica. I a romangar-nos. Des de

Fecha de publicación: 8 abril, 2017

Editor: Arcàdia

Autor: Carles Capdevila

Longitud de impresión: 157

Idioma: Catalán

PDF

«Prou sé que la vida s'aprèn vivint-la, sovint a patacades, però mirar d'endregar els aprenentatges per escrit els consolida.»

Carles Capdevila fa anys que pren apunts cada dia, i els comparteix, sobre el que li passa i com hi reacciona, posant en pràctica un periodisme que vol prioritzar la vida per sobre de les notícies.

A La vida que aprenc trobareu els temes que li són essencials: la memòria íntima, la vida en bona companyia, l'educació, la salut i la condició humana amb totes les seves contradiccions. Retrata els escenaris de la seva infantesa, les nostres maneres de ser i de fer, les revolucions individuals necessàries per arreglar el món i les actituds dels que s'arremanguen per fer-ho possible.

Capdevila està convençut que la nostra missió principal és cuidar-nos els uns dels altres i pels seus textos circula la gent que més estima: els professionals artesans que es preocupen pels acabats, els educadors vocacionals, les infermeres que entenen que tenir cura és més que curar, el voluntariat que desafia el desànim i els optimistes pencaires que treballen per mantenir viva la il·lusió de tirar endavant.

<http://yep.pm/6td52FOd5/VUnOY1o8N.pdf.rar>